

Livet, vilde det være ret hensigtsløst, om vi her gik med til nu at forhøje Løjtnanternes Løn. Naturligvis kan en saadan Forandring i de lavere Officerers Stilling ikke gennemføres, medmindre der sker betydelige Indskrænkninger i de menige værnepligtiges Tjenestetid, men det er noget, som meget godt lader sig gøre i et Samfund, der har hævet sig op til saa høj Kultur, som vort Samfund for Tiden har. De unge Mennesker, der nu komme ind som Soldater, ere vel oplyste. De kunne alle læse og skrive. Deres almindelige menneskelige Kulfur staar ikke lavt; deres Oplysning er god. Rundt omkring i vore Forsamlingsbygninger paa Landet er der overalt Gymnastikapparater, og Gymnastikken drives ud over hele Landet baade paa Land og i By, saa at det Materiale, vore Officerer faa at arbejde med, er godt, det er langt bedre nu, end det har været tidligere, og naar vi ikke skulle uddanne Paradesoldater, men blot uddanne jævne brugbare Soldater, er det slet ikke nødvendigt, at Officererne have de unge Mennesker til Behandling i mange Maaneder, men en rimelig Uddannelse kan godt tilvejebringes i en langt kortere Periode, saaledes som det ogsaa sker i andre Lande. Og i saa Fald vil jo en Forhøjelse af Løjtnantslønningerne blive ganske overflødig. Hvis man nu vil sige: Ja, men Løjtnanternes Løn er saa lav, at selv om den her skitserede Ordning i en nær Fremtid traadte i Kraft, vilde det dog være nødvendigt for Mellemtidens Skyld øjeblikkelig at gennemføre en Forhøjelse af Løjtnanternes Løn, saa skal jeg dertil sige: Meget muligt! Det kan jo være, at en Undersøgelse vil vise, at Løjtnanternes Løn er langt lavere end den Løn, som unge Mennesker i en lignende Livsstilling under lignende sociale Vilkaar, og som have gennemgaaet en lignende Uddannelse, faa. Det vilde f. Eks. forekomme mig naturligt at sammenligne Løjtnanternes Løn med den Løn, som juridiske Kandidater oppebære i vore offentlige Kontorer, idet jeg dog maa sige, at Løjtnanten jo begynder langt tidligere at oppebære Løn end en juridisk Kandidat, som jo bliver 24—25 Aar, inden der overhovedet bliver Tale om, at han kan begynde at erhverve noget som helst. Men skulde en saadan Undersøgelse vise, at Løjtnanternes Løn virkelig er meget for lav, saaledes som Forholdene i det hele ere i vort Samfund, ja, lad os saa skride til at forhøje deres Løn — vel at mærke, naar der bliver gjort tilsvarende Beparelser paa

andre Punkter paa de militære Budgetter. Men nu have vi ekstraordinært givet 5 Mill. Kr. til Kanoner, og nu have vi under det første Venstreministerium villig været med til at gennemføre Love, som medførte en Forøgelse af vore militære Udgifter paa ca. 800,000 Kr. om Aaret, og saa kommer det andet Venstreministerium og kræver, at vi skulle afrunde denne ordinære Forøgelse af de militære Udgifter helt op til 1 Million. Dette forekommer mig at være for meget, en Gang maa der jo siges Stop, og jeg tror, at vi ere i Overensstemmelse med den store Venstrebefolkning her i Landet, naar vi sige: Nu er det Tid at stoppe; naar vi nu paa nogle Punkter skulle gaa til en Forøgelse af vore militære Budgetter, maa vi kræve tilsvarende Nedsættelser paa andre.

Endelig har den højtærede Konseilspræsident stillet i Udsigt et Forslag til en Anmærkning til de militære Budgetter. Jeg forstod, at det skulde være en Anmærkning til Krigsministerens ordinære Budget § 22 og til Marineministerens ordinære Budget, § 23 I., paa hvilket der jo saadan afrundet bevilges ca. 17 Mill. Kr. om Aaret. Men hvordan er det nu at forstaa, at der skal gives den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister Ret til af disse 17 Millioner at anvende, hvad der kan spares paa et Punkt, paa et andet? Ja, det er klart nok, at Meningen dermed er, at der i alt Fald ikke skal blive noget tilovers — det ere vi jo heller ikke vant til. Men er det Meningen, at vi her i Folketinget skulle gaa med til at gøre et saa væsentligt Indgreb i Bevillingsmagten, som det vilde være at give en enkelt Minister en Generalfuldmagt til at bruge 17 Mill. Kr. eller maaske noget mere, saadan som han selv fandt for godt, naar det blot i al Almindelighed tjente Hærens og Flaadens almindelige Formaal? Jeg forstaaer ikke ganske, om dette er Meningen, men derom vil vel Finansudvalget faa nærmere Besked. Men hvis *det* skulde være Meningen, maa jeg dog dertil sige, at naar vore Vælgere have valgt os ind i dette Ting, have givet os Fuldmagt til at bevilge af Folkets Penge, saa paahviler der os ogsaa Ansvar for, hvorledes disse Penge blive anvendte, og jeg tror ikke, det vil være ret tilbørligt af os, hvis vi ville gøre et saa væsentligt Indgreb i Bevillingsmagten, som det vilde være at fraskrive os ethvert Indseende med, hvorledes 17 Mill. Kr. aarligt eller maaske noget mere blive anvendte. Det forekommer mig, at med